

hvor en Mængde Folk gik og slæbte midt i Solheden med tunge Grusvogne, Sten og den Slags Ting. Netop som jeg kom forbi ude paa Vejen, gik to nydeligt klædte unge Piger, rimeligvis Arbejdsherrens Døtre, leende og snakkende over Pladsen . . . rigtig et Par „unyttige“ Væsner, saadan som vor lille Frøken Gerda her. Jeg saa, hvordan alle de sværtede Arbejdere lovede Hovederne og stirrede efter dem; men jeg forsikrer Dem, ikke i et eneste Ansigt kunde jeg spore mindste Misfornøjelse. Tværtimod, det var tydeligt, at Synet af de to smukke, glade, fuglefri Skabninger oplivede dem midt i deres trælsomme Arbejde; de blev ved at se efter dem med det næsten ømme Blik, hvorved vi alle kan følge et Par Svaler, der stryger os muntert forbi paa Landevejen. Saadanne Folk føler meget godt, at de er skabte af et ganske andet Stof end deres Arbejdsherres unge Døtre; og naar de ikke netop opagiteres dertil, tænker de lige saa lidt paa at beklage sig derover, som det falder noget fornuftigt Menneske ind for Alvor at nære bitre og misundelige Følelser overfor Svalerne, fordi Vorherre har skabt dem med et Par lette Vinger, og os med to tunge Spasereben. Har jeg ikke Ret?”

Emanuel tog ivrigt til Genmæle; men de var nu igen kommen saa langt bort, at Hansine ikke kunde høre hans Ord.

Lidt efter kom de frem ovre paa den anden Side af Plænen, og da de fik Øje paa hende, nærmede de sig over Græsset. Gerda var øjeblikkelig sprungen op.

„Naa, der sidder De, Frue!“ sagde Frøken Ragnhild. „Deres Mand og jeg har været frygtelig oppe at skændes. Pastor Hansted og jeg bliver nu aldrig enige om nogen Ting . . . Naa, men det er nok Tid at komme afsted. Gerda! Skal vi saa sige Farvel?“

Emanuel tilbød at følge dem et Stykke for at vise dem en Marksti, der sparede dem den halve Vej. Hansine blev i Haven.